

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 351/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetihó v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **L Corp, s.r.o.**, Cabanova 25, Bratislava, zastúpenej Advokátska kancelária Prachová & Pobijak, s. r. o., Pribinova 20, Bratislava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní sp. zn. BA-1S/60/2021 a postupu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 3Sfk/17/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť, skutkový stav a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručitou ústavnému súdu 19. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom správneho súdu a najvyššieho správneho súdu v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd prikázal najvyššiemu správne súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal jej finančné zadost'učinenie 5 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľka podala 12. apríla 2021 žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie (ďalej len „žalovaný“) č. 2296-6000/2021 z 8. marca 2021. Spolu so žalobou doručila aj návrh na spojenie veci s vecou vedenou krajským súdom pod sp. zn. 5S/109/2020 (sťažovateľka v návrhu na spojenie nesprávne označila konanie krajského súdu sp. zn. 5S/106/2020, pozn.). V auguste 2021 sa žalovaný vyjadril k žalobe a sťažovateľka doručila repliku k vyjadreniu žalovaného.

3. Dňa 27. decembra 2022 sa listom obrátila na predsedu krajského súdu, ktorým sa domáhala nápravy vo vzťahu k nečinnosti súdu. Predsedníčka správneho súdu, ktorému bola sťažnosť sťažovateľky postúpená, v odpovedi na sťažnosť z 31. júla 2023 túto vyhodnotila ako dôvodnú.

V júli 2023 súd doručil repliku sťažovateľky žalovanému, ktorý na ňu reagoval vyjadrením v auguste 2023. V septembri 2023 sťažovateľka doručila dupliku k vyjadreniu žalovaného.

4. Prvé pojednávanie bolo vo veci nariadené na 23. apríl 2024, avšak neuskutočnilo sa z dôvodu potreby pribratia ďalšieho účastníka do konania (uznesenie zo 16. apríla 2024) a potreby zabezpečenia jeho vyjadrenia k správnej žalobe. Nový účastník konania sa k veci vyjadril podaním z 10. mája 2024, na čo reagovala sťažovateľka replikou zo 16. júla 2024. Na pojednávaní 17. septembra 2024 bol vyhlásený rozsudok, ktorým súd správnu žalobu zamietol.

5. Sťažovateľka podala 28. novembra 2024 kasačnú sťažnosť, ku ktorej sa 11. februára 2025 vyjadril žalovaný. Dňa 17. apríla 2025 bol spis predložený najvyššiemu správne mu súdu.

6. Vo vzťahu k posudzovanému konaniu už raz ústavný súd rozhodoval a nálezom sp. zn. III. ÚS 559/2023 z 11. januára 2024 vyslovil porušenie práv sťažovateľky.

7. Sťažovateľka namieta nečinnosť predovšetkým správneho súdu, ktorý nariadil pojednávanie až po viac ako troch rokoch od podania správnej žaloby, a aj to bolo zrušené. Nijakým spôsobom sa nesnažil konanie čo najskôr ukončiť. Konanie o kasačnej sťažnosti trvá neprimerane dlho, keďže vec nie je skutkovo ani právne zložitá.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010)

9. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

10. V posudzovanom konaní sa sťažovateľka ako vylúčený účastník vo verejnom obstarávaní domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia o zastavení revízného konania (konanie o preskúmanie úkonov kontrolovaného na základe námietok uchádzača). Takéto konanie patrí do štandardnej agendy správneho súdnictva. Už v náleze sp. zn. III. ÚS 559/2023 ústavný súd vyhodnotil, že nejde o konanie právne alebo skutkovo náročné.

11. Práve s ohľadom na tento nález skúmal ústavný súd iba postup správneho súdu po tomto náleze, ako aj následný postup najvyššieho správneho súdu v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľky.

12. Po tom, ako ústavný súd konštatoval prietahy na strane správneho súdu (január 2024), nariadil správny súd vo veci pojednávanie na 23. apríl 2024. Pojednávanie sa neuskutočnilo pre potrebu pribratia ďalšieho účastníka do konania (kde vyvstáva otázka, prečo až po takom čase),

no na druhej strane už ďalšie úkony vykonával správny súd plynule – odoslanie správnej žaloby na vyjadrenie, na repliku a následne uskutočnenie jediného pojednávania, na ktorom bol vyhlásený rozsudok. Vzhľadom na okolnosti ústavný súd v tomto postupe správneho súdu dlhšie obdobia nečinnosti alebo neefektívne konanie nevzhliadol. Aj samotné námietky sťažovateľky skôr smerujú k tomu, že celé konanie na správnom súde trvá dlho a pojednávanie bolo nariadené až po viac ako troch rokoch od podania správnej žaloby. Uvedené však už ústavný súd zohľadnil v náleze sp. zn. III. ÚS 559/2023.

13. Pokiaľ ide o namietaný postup najvyššieho správneho súdu, tu ústavný súd rovnako porušenie práv sťažovateľky nemohol konštatovať, keď dĺžku kasačného konania považuje nateraz za ústavne akceptovateľnú, a to najmä s poukazom na judikatúru ústavného súdu (ako aj ESLP), podľa ktorej v správnych veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd po náleze sp. zn. III. ÚS 559/2023 porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nevzhliadol, a preto ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa čl. 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

15. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu